

naaes paa en anden Maade. Naar man udtrykte sig saaledes, saa antog jeg, og det maa jeg ogsaa endnu antage, at man ikke endelig havde fæstnet sig i denne Betragtning, og at man nu navnlig vilde laane et aabent Øre til de Bemærkninger, der kunde fremkomme mod en saadan Ordning, ogsaa med Hensyn til den Stilling, som Regjeringen maatte finde sig foranlediget til at indtage ligeoverfor et saadant andet Forslag. — Nu viste det sig ved Sagens Forelæggelse i nærværende Session, at Regjeringen fastholdt sit oprindelige Lovudkast og udførligt udviklede, hvorfor denne Fastholden skete, hvorfor man ikke kunde gaae ind paa det andet Udcast, som det tidligere Udvalgs Fleertal havde bragt i Forslag. Saaledes modtog Udvalget den Opgave, som det høie Thing stillede til samme, og vi fandt, at der ganske vist kunde være forskellige Meninger om Hensigtsmæssigheden af Sagens Ordning, saaledes som Regjeringen havde paatænkt den; man kunde tænke sig andre Maader, hvorpaa det Samme kunde naaes osv.; vi ansaa overhovedet ikke den hele Omordning at være af nogen særdeles stor Betydning, den havde nærmest Charakteren af visse Ændringer indenfor det hidtilværende System, Ændringer af en saadan Bestaaenhed, at man i og for sig maatte antage, at de gjerne kunde foregaae, uden at just Lovgivningsmagten var virksom derved, nemlig ad reglementarisk Vej. Smidlertid var der Ændringer, hvor en saadan simplere og lettere Ordning ikke kunde foretages, allerede fordi de Bestemmelser, der skulde mortificeres, tidligere vare givne i Lovsform, og dernæst er det jo ogsaa ganske vist, at Talen her er om en Domstol, om en Ret, som efter Grundloven ikke kan forandres uden gennem en Lov. Medens vi saaledes maatte ansaa det for nødvendigt for Lovgivningsmagten at befatte sig med denne Materie, troede vi ikke, at Sagen i det Hele var af en saa meget stor Betydning, og vi fandt os overthydede om, at de Ulemper, der oprindeligt havde sat Sagen i Bevægelse, virkelig i alt Væsentligt kunde siges at være afhjulpne ved det Udcast, som nu atter forelaae fra Regjeringens Side. Vi meente derfor, ikke at burde gaae dette andet og videre Skridt, som man tidligere i forrige Session havde paatænkt at foreslaae, nemlig en

fuldstændig Udsøndring af Skiftecommissio-
nen fra dens hidtilværende Forbindelse med
Landsøver- samt Hof- og Stadsretten, og
naturligviis meente vi heller ikke at burde
gaae endnu videre, at komme ind paa det
Spørgsmaal, om muligviis en Forandring af
Skiftebehandlingens Charakter kunde siges
at være hensigtsvarende, altsaa betragte Spørgs-
maalet ligeoverfor Grundlovens § 76. Vi vilde
blot, uden at foregribe Noget, efterkomme den
Begyæring, der fra forskellige Sider var frem-
kommet om Ændringer i enkelte af de be-
staaende Forhold ved Skiftecommissjonen, og
netop derfor stillede vi det Ændringsforslag,
som vandt det høie Things Bifald, at Bestem-
melsen i Lovudkastets første Paragraph om to
nye Assessorer paa Grund af Skiftebehand-
lingen skulde udgaae; dersom den var bleven
staaende, vilde det være at give den hele Ord-
ning en mere fast og bindende Charakter, end
den egentlig i sig selv tilkom. — Det ærede
Mindretal fandt at maatte gaae den videre
Vei, som jeg saaledes har antydet, fuldstændigt
at maatte udsøndre Skiftecommissjonen og for-
vandle Skiftebehandlingens Charakter, og det
paa samme Tid, som Mindretallet med Fleer-
tallet var enigt i, at der ikke kunde siges at
være nogen væsentlig Mangel ved den hidtil-
værende Skiftebehandling i Kjøbenhavn, som
ikke blev afhjulpne ved Lovudkastet. Mindre-
tallet gik, som sagt, denne videre Vei; men det
Forslag, som i den Retning stillede, vandt ikke
Majoritet ved anden Behandling i denne Sal;
ikkebestomindre er det fastholdt fra Mindre-
tallets Side og ganske i samme Skikkelse,
hvori det dengang forelaae. Om nu end det
ærede Mindretal intet Hensyn havde villet tage
til de principielle Betragtninger, der da frem-
sattes imod ham, og som han allerede havde
hørt i Udvalget, saa troer jeg dog, at det ærede
Mindretal, naar det virkelig for alvor gjaldt
om at gennemføre en saadan Lov, maatte have
taget Hensyn til de vægtfulde Grunde i
Henseende til det Enkelte, der fremkom, navn-
lig fra den høitærede Justitsministers Side;
det maatte dog vel have været Opgaven for
Mindretallet, at fremlægge sit Forslag i den
bedst mulige Skikkelse, for derved at gjøre det
saa skikket som muligt til at gennemføres. Dette